

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dynd-Kongens Datter

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737755136/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

ge, dybe Tanke-Hvile, hen og kastede sig over det gispende Dyr; den christne Præst stillede sig foran hende til Værn og Værge, men een af Røverne svingede sin tunge Jernhammer mod hans Pande, saa at den knustes og Blod og Hjerne sprøj-
5 tede rundt om, død faldt han til Jorden.

Røverne grebe liden *Helga* om hendes hvide Arm, da gik Solen i det samme ned, den sidste Solstraale slukkedes og hun forvandlede sig til en hæslig Padde; den hvidgrønne Mund gik
10 ud over det halve Ansigt, Armene bleve tynde og slimeede, en Røverne hende forfærdet; hun stod som det hæslige Udyr midt imellem dem og efter Frøens Natur hoppede hun i Veiret, højere, end hun selv var og forsvandt i Tykningen; da mærkede Røverne, at det var *Lokes* onde List, eller hemmelig Sæd-
15 Kunst og forfærdet skyndte de sig bort derfra.

[34] Fuldmaanen var alt oppe, snart gav den Glands og Lysning, og frem fra Krattet krøb, i Frøens ynkkelige Ham, liden *Helga*; hun standsede ved Liget af den christne Præst og ved sin dræbte Ganger, hun saa paa dem med Øine, som syntes at græde;
20 Frøhovedet gav et Qvæk, som om et Barn brister i Graad. Hun kastede sig snart over den Ene, snart over den Anden, tog Vand i Haanden, der ved Svømmehuden blev større og mere huul og gød det over dem. Døde vare de, døde vilde de blive! hun forstod det. Snart kunde de vilde Dyr komme og æde deres
25 Krop; nei, det maatte ikke skee! derfor gravede hun i Jorden saa dybt hun mægtede det; en Grav vilde hun aabne for dem, men hun havde kun, til at grave med, en haard Trægren og begge sine Hænder, men paa dem spændte mellem Fingrene Svømmehuden, den revnede, Blodet flød. Hun begreb, at Ar-
30 bejdet vilde ikke lykkes hende; da tog hun Vand og afvaskede den Dødes Ansigt, bedækkede det med friske, grønne Blade, bar store Grene hen og lagde over ham, rystede Løv derind imellem, tog saa de sværeste Stene, hun mægtede at løfte, lagde dem over de døde Legemer og tilstoppede Aabningerne med
35 Mos, da troede hun, at Gravhøien var stærk og fredet, men under dette tunge Arbejde var Natten skredet hen, Solen brød frem – og liden *Helga* stod i al sin Deilighed, med blødende Hænder og for første Gang med Taarer paa de rødmunde, jomfruelige Kinder.

5 da gik Solen] Solen gik D. 27 haard] stærk D. 30 afvaskede] vaskede D. 32 og] tegnet [efter dette ord i r betegner ny linie i A, ikke ny side. 33 Stene] Steen C.